

ROTEM

DOBŘUŠSKÝCH SKAUTŮ

ÚNOR 2009/ROČ. 2

ÚVODNÍ SLOVO

Vážené čtenářky, vážení čtenáři,

po čase mi opět připadla milá povinnost pozdravit vás na úvodní straně Totemu a tak trochu nalákat k jeho přečtení. Oběžník je letos v novém kabátě, jak jste si měli možnost všimnout již začátkem minulého měsíce. Pojdme se tedy společně podívat, co jsme pro vás v únorovém čísle připravili.

V tématu čísla zavítáme do zimní přírody a podíváme se, jak snáší toto roční období ptáci. Autorka článku o přezimování ptáků pro nás připravila spoustu zajímavostí, z nichž mnohé by možná stálo za to zmínit na skautských schůzkách. Sám musím po přečtení Štaflíččina příspěvku přiznat, že mnohé poznatky pro mě byly nové.

Polovinu čísla tvoří zápisy ze střediskového dění. Kromě únorové činnosti jednotlivých oddílů proběhl v tomto měsíci výroční sněm dobroušského střediska Junáka. O tom, jak probíhal, si mů-

žete přečíst v kratičkém článku doplněném o fotky přímo z akce. Nemalý prostor je věnován také Tříkrálové sbírce, na níž se spousta dobroušských skautů a skautek každoročně podílí. Letošní ročník této charitativní akce, která pomáhá lidem v nouzi, pro vás zhodnotil Ondra.

Novou rubrikou pro druhý ročník Totemu je Tip na knihu. Snažíme se vám v ní přinášet nahlédnutí do knižních titulů, které nám padly do oka a stojí podle nás za přečtení. Tentokrát je rubrika věnována cestopisům, které mohou být pro mladé skauty vhodnou inspirací se někam vypravit, pro ty starší pak vzpomínkou na cesty z mládí.

Ještě příhodnější nabídkou k opuštění tepla domova a vyrazení do přírody je pak Tip na výlet. Coby Východočeši máme štěstí, že nejvyšší české pohoří leží tak říkajíc za humny. Spolu s Ježourem můžeme v jeho článku nahlédnout pod pokličku několika krkonošským unikátům.

S trochou nadsázky by se dalo povědět, že rozhovor volně navazuje na „ptačí“ téma čísla. Nejen o svých skautských začátcích a jednom velkém přátelství nám totiž povyprávěl bratr Josef Čížek, kterému zejména oldskauti přezdívají Ptáček. Naštěstí nám tento dlouholetý člen dobroušského Junáka nikam „neodletěl“, ale naopak se rozhodl pomáhat středisku ze všech svých sil a ve všech dobách. Rozhovor je tentokrát udělán formou volného vyprávění, které by bylo, myslím, škoda přerušovat otázkami. Příběh o Silné dvojce rozhodně stojí za přečtení.

Závěrem mi dovolu, abych vás pozval na Malý Velký ples, pořádaný letos již 21. února tradičně v kulturním domě. Pozvánku naleznete na straně 17. Na shledanou nejen na tanečním parketu se za celou redakční radu těší

Béna

Obsah Totemu

2 -	Úvodní slovo	17 -	Pozvánky
	Obsah Totemu		- Malý Velký ples
3 -	Téma čísla	18 -	Rozhovor s ...
	- Ptačí přezimování		... Josefem Čížkem
5 -	Střediskové dění	20 -	Poslední strana
	- Tříkrálová sbírka		- Uzávěrka, V příštím čísle, Tiráž
	- Výroční sněm střediska	21 -	Citát
	- Světlušky		
	- Vlčata		
	- Slunečnice		
	- Mohykáni		
	- Roveři a rangers		
15 -	Tip na výlet		
	- Krkonoše		
16 -	Tip na knihu		
	- Edice malých cestopisů		

TÉMA ČÍSLO

PTAČÍ PŘEZIMOVÁNÍ

V zimě, když uhoří kruté mrazy a napadne hodně sněhu, se neztíží život pouze lidem, ale i zvířatům. Především je obtížnější pod sněhem a ledem najít potravu. Podíváme se, jak zimu přečkávají ptáci.

Někteří ptáci na zimu odlétají do teplých krajů. Je to dlouhá a namáhavá cesta, avšak je nutná k přežití. U nás by v zimě když ne umrzli, tak umřeli hladem, protože většina tažných ptáků se živí hmyzem. Na jaře pak znovu přilétají, aby přivedli mladé v místech, kde mají hojnost potravy. K navigaci používají během migrace různé metody. Při denní migraci je k navigaci využíváno slunce, v noci se řídí polohou souhvězdí okolo Polárky.

Další skupinu tvoří ptáci částečně tažní, jinak také potulní, kteří se pouštějí do kratších cest jen pokud je toho zapotřebí, aby se vyhnuly špatnému počasí nebo kvůli získání potravy. Za všechny jmenujme například kosa černého, husu velkou nebo káně lesní.

KOS ČERNÝ

Jsou tu však i ptáci, kteří zde zůstávají celou zimu a těm říkáme stálí. Patří mezi ně vrabec, hrdlička, straka, sýkora nebo koroptev. Stálí ptáci jsou maximálně přizpůsobiví. Jen díky této schopnosti mohou zimu přežít na jednom místě a tudíž nemají potřebu podnikat dalekou a namáhavou cestu do příznivějších krajín. V zimě je k mání jen velmi omezený jídelníček. Pupy, jehličky, semena, bobule, jeřabiny, kukly a larvy ukryté ve štěrbinách kůry stromů. Přejít na tuto z velké části rostlinnou stravu je znakem vysoké schopnosti ptactva se přizpůsobit. Příkladem toho může být sýkorka, která se v létě živí hmyzem, ale v zimě musí přejít na semena.

Přizpůsobit se zimě kromě změny potravních návyků také znamená i schopnost odolávat nízkých teplotám. Na podzim si ptáci udělají tukové zásoby a více se opeří. Také vyhledávají vhodné úkryty, ať už v dutinách stromů nebo se před větrem a mrazem zahrabou do sněhu jako tetřevi. Vodní ptactvo se shlukuje na nezamrzajících vodách potoků a řek, např. ledňáček, čížek, labuť. Naopak sýkorky a řada dalších drobných ptáčků přečkávají zimu na větvích stromů. Aby si udrželi tělesnou teplotu, načechrají peří, zasunou hlavu pod křídlo a spí jako malé opeřené kuličky.

ČÍZEK LESNÍ

Ptákům mráz obvykle nevádí, jsou na něj dobře přizpůsobeni (peří je nejlepší izolační materiál). Problémem mohou být dlouhotrvající nízké teploty (pod -15°C). Aby pták přežil, musí si především sehnat dostatečné množství potravy, což není jednoduché zejména pro mladé a nezkušené jedince. Přestože si ptáci dělají na zimu zásoby, jsou většinou vázány na člověka. Zůstávají v jeho nejbližším okolí, ba se ještě více stahují do měst za potravou. Stavbou krmítka můžeme pomoci v těžkém boji o přežití a zároveň se potěšit z pohledu na tyto neposedné tvory.

KÁNĚ LESNÍ

Co je vhodné do krmítka nasy-
pat? Tak především jsou to různá
semínka jako slunečnicová, lněná,
proso, mák, dále ovesné vločky,
strouhanka, piškoty. Sýkorky
potěší zavěšený lůj a kosi rádi
konzumují jablka a jiné bobulo-
viny. Naopak do krmítka nepatří
kořeněné, a to i solené potraviny,
uzené, zkažené, zapažené nebo
plesnivé zbytky jídla. To by mohlo
být drobným opeřencům velmi
nebezpečné. S příchodem jara
ovšem odborníci doporučují s
přikrmováním přestat a nechat
ptáky hledat si potravu přiroze-
ným způsobem, aby si udrželi
dobrou kondici a nezávislost na
člověku a připravili se tak co nej-
lépe na hnízdění.

LEDŇÁČEK ŘÍČNÍ

KRMÍTKO

LABUŤ VELKÁ

První na jaře přilétají husy vel-
ké, špačci obecní, skřivani polní,
čejky chocholaté, konipasi bílí,
poté se v březnu objevují drozdi
zpěvní a čápi - nejprve čápi černí
a poté čápi bílí. Staré přísloví praví:
„Jedna vlaštovka jaro nedělá.“ Když
se ale vlaštovky vrátí, můžete si být
jistí, že jaro je tady.

Štaflíčka

SÝKORA KOŇADRA

STŘEDISKOVÉ DĚNÍ TŘÍKRÁLOVÁ SBÍRKA

Bylo tomu dohromady již sedmkrát, co jsme se podobně sešli – na faře, na počátku ledna, obléčení do zimy v převlecích králů, připravení pomáhat potřebným lidem. Rok co rok (možná trochu „bohužel“) stejné tváře, se kterými je přes den spousta legrace a je na ně spoleh – že budou celý den poctivě a svědomitě vybírat peníze na charitu, že budou rozdávat lidem radost a úsměvy, že nezanevrou na lidi, co jim budou nadávat do podvodníků. Nejinak tomu bylo i letos, v roce 2009 – poosmé.

Nikdo se tomu už ani nemůže divit. Ve většině případů, kdy se Tříkrálová sbírka konala, nebylo venku počasí ani k vyhnání psa. A i letos to tak vypadalo. Zima, že každému zčervenal nos po chvilce strávené venku. Sraz byl jako vždy v 8:30 v dobrušské faře, kde se to od časného rána hemžilo lidmi všech generací – od po kolena vysokých předškoláků přes dvoumetrové pubertáky až po rodiče a prarodiče. Ten shání korunu, ten nemá své dva krále, ten nedostal hvězdu, ten neví, kam má jít teď, ten neví, komu dělá vedoucího a ten se zase diví, že nebude chodit tam, kde chce. Opravdová klasika, která krásně reflektuje to, že se nás sešlo zase spousta a „naše věrné rodiny po městě“ nezklameme – zase letos dorazíme. A povětšinou každý na místo, kde již v minulosti vybíral. Je to krásné, když několik let zvoníte na stejné domy a lidé už dávno vědí, že nejste podvodníci, něco vám přichystali a popřejí vám šťastnou cestu a nezapomenou dodat: „Tak zase za rok!“.

Po úvodních „zmatcích“ se konala krátká mše, během níž se posvětily křídý, se kterými budou králové psát ono známé „ká plus em plus bé plus dva tisíce devět“. Avšak pozor! „Nejsou to plus, ale malé křížky, symbolizující pozhénání. A navíc, nejsou to jenom počáteční písmena jmen třech králů, ale také počáteční písmena latinského „Kriste, požehnej tomuto domu!“ snažím se předat něco, co si snad ještě dobře pamatuji z dob, kdy i já sám jsem z nápisu dělal matematickou rovnici. Po mši se provedlo společné focení – krásný zvyk, který mám paradoxně na celém dni nejraději. Vyjde z toho totiž nádherná vzpomínka pro všechny, co vypomohli a za pár let nebudou věřit, že nás bylo tolik. Poté se bleskově rozptylujeme do celého města, někdo dokonce „daleko“ za město, kam ho odváží předem dohodnutí a ochotní řidiči. Přes den se občas potkáváme na faře, kde nás čekal výborný guláš, spousta sladkého, jednohubky, chlebičky a vůbec se nám zpátky do terénu nechtělo. Někteří koledovali až do odpoledních hodin, někteří již byli po obědě doma.

Druhý den se ještě přislíbila účast v Deštném, takže se naplnila dvě auta a ráno v 9:30 již byl kostel v Deštném nezvykle plný. Mše byla krátká, ale i za tuto dobu člověk pěkně prochládl, nicméně se pak šel zahřát do města zpěvem a psaním křídou. Rozdělili jsme si „rajóny“ a okolo oběda jsme měli sraz u Národního domu. Počasí přálo, a tak se idylicky na zasněžených pláních pod modrou oblohou proháněli tři mrňaví králové,

putující od domu k domu. Večerní program, uzavírající dvoudenní sbírku, byl jasný – za doprovodného zpěvu velkého sboru králů se zhasínal na náměstí v Dobrušce vánoční stromek. Mezi přítomné diváky vystoupila i Jana Poláčková, koordinátorka celé sbírky, která „to všechno zpunktovala, jako každý rok“. Poděkování tedy patří jí za neustálou vytrvalost, a taky (a zejména) všem králům a jejich vedoucím, bez nichž by nebylo ničeho, pánům farářům za poskytnutí prostor a vůbec všem, co se podíleli na chodu – ochotným paním, které malovaly černé obličejy, vařily čaj atd. Díky všem!

A abych nezapomněl, tak vás na závěr zahltím také nějakými čísly, abyste věděli, jak to celé vlastně dopadlo:

DOHROMADY SE VYBRALO: 320 870 Kč

NEJVÍCE VYBRALA: skupinka Honzy Šoltýse (rajon Za univerzitou) - 9 246 Kč (doufám, že se nikdo nezlobí za zveřejnění jeho jména, ale myslím, že si to zaslouží..)

Zase za rok, přátelé!

Výtěžek Tříkrálové sbírky 2009

pořádané Charitou České republiky ve dnech 10. a 11. ledna 2009
a zajišťované farními charitami v obcích

DOBRUŠKA vč. Křovic, Pulic, Domašína, Mělčan, Chábor, Běstvin, Dolů	113 074 Kč
VAL, CHLÍSTOV	6 706 Kč
OPOČNO vč. Čánky a Dobříkovce	47 606 Kč
POHOŘÍ	11 383 Kč
PODBŘEZÍ , Lhota u Dobrušky a Studánka	15 609 Kč
PŘEPYCHY	14 639 Kč
VODĚRADY	13 359 Kč
HOUDKOVICE	5 704 Kč
OČELICE	8 082 Kč
DOBŘE , Kamenice, Rovné, Hlinné	20 162 Kč
BÍLÝ ÚJEZD , Hroška, Roudné	12 955 Kč
SEMECHNICE	6 788 Kč
BAČETÍN	7 025 Kč
TRNOV	4 082 Kč
DEŠTNÉ V O. H.	6 022 Kč
BYSTRÉ V O.H., JANOV, DOBŘANY	21 478 Kč
KOUNOV	2 363 Kč
SEDLOŇOV	1 858 Kč
BOHDAŠÍN	1 975 Kč

CELKEM

320 870 Kč

Všem dárcům srdečně děkujeme a přejeme vše dobré v roce 2009.

Děkujeme všem lidem dobré vůle za koledu. Vaši králové z Junáka, Sedmikráska i škol.
10. ledna 2009

VÝROČNÍ SNĚM STŘEDISKA

Rok se s rokem sešel, a tak přišel opět čas se společně sejít a pokusit se nějakým způsobem zhodnotit uplynulý rok v našem středisku. K tomuto účelu se nás sešlo zhruba čtyři desítky skautů a jejich přátel v podvečer pátku 23. ledna ve velkém sále skautského baráčku. Byli mezi námi i vzácní hosté - členové okresní rady Junáka sestra Eva Preclíková a bratr Tomáš Kytlík - Miki a dorazili dokonce i zastupitelé města Dobrušky.

Program byl zahájen zpěvem skautské hymny a pokračoval prezentací výroční zprávy skautského střediska Dobruška za rok 2008,

kterou promítal Ifik a komentoval člověk nejpovolanější - vedoucí střediska Petr Poláček. Přítomní se dozvěděli o současném stavu střediska, a to jak bytostným, tak materiálovém. Za zmínku určitě stojí, že dobroušské středisko patří ke třem největším v celém kraji, což je na skautskou základnu vybudovanou uprostřed zhruba sedmitisícíhlavého města úctyhodný výkon.

Kolem sedmé večerní, když Petr odpřednášel, co měl na srdci, následovalo společné focení pro vzpomínku. Dále pak občerstvení a samozřejmě též spousta povídání, vždyť šlo mimo jiné o skvělou

příležitost, jak se v hojném počtu sejít a pozdravit „staré“ dobré známé. Když jsem před osmou odcházel, přinášeli skautští hudebníci své nástroje. Jak vše pokračovalo, se však už musíte zeptat někoho jiného...

Výroční zprávu ve své kompletní podobě si můžete stáhnout na webových stránkách střediska www.dobruska.cz/junak.

Béna

FOTOGRAFIE ÚČASTNÍKŮ VÝROČNÍHO SNĚMU DOBRUŠSKÉHO SKAUTSKÉHO STŘEDISKA

ZAHÁJENÍ ZPĚVEM SKAUTSKÉ HYMNY

VZÁCNÍ HOSTÉ VÝROČNÍHO SNĚMU

MISTR ŠÉFKUČAŘ

SESTRY OLDSKAUTKY

ZÚČASTNILI SE I ČLENOVÉ REDAKCE TOTEMU

ODDÍL SVĚTLUŠEK

Světlušky a měsíc sněhu leden... Začátkem druhého pololetí hodně holek ochořelo a na schůzkách nás bývalo pomále, ale zato holky byly naprosto nadšené ze sněhu, tak jsme neváhaly a byly jsme pekáčovat a stavět sněhuláka... A když byl sníh tak sypký, že ani kouličky nešlo dělat, tak jsme prostě nasyaly hromadu sněhu pomocí

pekáčů a holky si uplácaly vlastní auto... Na značce se sice nedomluvíly, ale dokonce to i jako pěkné auto vypadalo. Koncem měsíce jsme pokračovaly v nováčkovské zkoušce a začaly jsme se učit Morseovu abecedu... Některé holky sice ještě neumí pořádně psát, ale luštit šifry jim určitě půjde... Já už jsem jenom zvědavá, jak dlouho

nám sníh vydrží, ale doufám, že co nejdýl, protože holky rozhodně skotačit venku ve sněhu moc baví!!! Tímto vás všechny zdravím a přeji pěkný měsíc únor

ODDÍL VLČAT

Měsíc leden se přehnal jako voda a oddíl vlčat, stejně tak jako ostatní oddíly, přichází se zápisem do našeho střediskového měsíčníku.

Leden jsme odstartovali jednodenní výpravou přes Chlum. Musím podotknout, že vlčata se dostavila v „opravdu hojném počtu“, slovy tří členů. Jmenovitě to byli Kudrnáč, Tvaroh a Louda, poslední jmenovaný si svou přezdívku vysloužil právě na této výpravě, tím že se pohyboval stále na chvostu naší skupiny. Každopádně těmto hochům patří velké umí. Krátce ještě k trase: vyrazili jsme od klubovny, odtud přes Trojici do Mělčan a na Drňák. Tady jsme ovšem zjistili, že je vypuštěný. Dalším naším cílem byl samotný vrchol Chlumu, tady jsme zahráli hru na stopování zvířat. Pak už zbývalo jen sejít dolů a tam si spravit chuť na nějakém zamrzlém rybníku, ten na sebe nedal dlouho čekat a jen co jsme vylezli z lesa, se před námi jeden objevil. Nechci kecat, ale myslím, že to byl Semečnický rybník. Na něm se

kluci pěkně vyřádili, načež konstatovali, že už jsou unaveni. Vyrazili jsme tedy přes Bunžov ku Dobrušce. Celou výpravu naše kroky doprovázelo vybuchování Kudrnáčových dělobuchů, takže jsme byli docela rádi, že jsme již doma. Ještě dodám jména vedoucích: Georgie, Vlastič, Běnič a já. Pozorní čtenáři si jistě všimli, že poměr vedoucích : vlčata byl poněkud nezvyklý 4 : 3. Ale i tak musím říct, že se výprava vyvedla.

Následovala schůzka 9. ledna, ta se nesla ve sněhovém stylu, naše kroky zavedla na „Novohrajdů“. Cestou tam jsme na zasněženém poli zahráli na babu, při které se ale běhalo jen ve vyšlapaných cestíčkách. Následovala soutěž o nejlepší skok z „Novohrajdů“, na první pohled se to možná zdá nebezpečné, ale vše bylo pod přísnou kontrolou již vysloužilých veteránů v tomto odvětví: Georgie, Vlastiče a mě, takže musíte uznat, že se nic nemohlo stát. Tuto soutěž vyhrál borec Rychlík.

Další schůzka byla 16. ledna. Na této schůzce se hrála hra, jejímž motivem bylo získávání informací různého druhu. Od otázek, kolik má klubovna oken nebo jaké má rozměry stůl v klubovně, až po to, v kolika letech zemřel Jan Laichter. Tuto hru vyhrála Rychlíkova skupina. A na konec schůzky jsme si dali ještě hru s pracovním názvem „Běhání kolem klubovny se svíčkou v ruce“. Klukům se moc nedařilo, tak nemá cenu vymýšlet jiný název.

O poslední schůzce měsíce ledna vám toho moc neřeknu, jelikož jsem na ní z důvodu nemoci nebyl a poslední byla proto, že týden nato v pátek 30. ledna bylo pololetní volno, a tak se schůzka nekonala. S přáním bílého února se loučí vlčata a

KOULE

ODDÍL SKAUTEK

Tak snad jsme ten uplynulý rok, rok 2008, „přežili“ spokojeně a bez větší újmy na zdraví a do toho nového vykročili plní elánu. I když někomu to šlo po silvestrovské noci trochu hůře. Co se týče nás, skautek, jsme stále v plném počtu a vedeme (snad i) poctivě pondělní schůzky. Co ale také patří k zimě, je to, že začíná sezóna chřipek a různých nemocí. Proto i nám dochází v posledních týdnech méně holek s omluvou, že jsou nemocné. Na našich schůzkách se ale ani odpadnutím pár holek nic nemění. Začaly jsme se trochu věnovat učení. Nemyslete si, že 2 hodiny sedíme nad knihami a studujeme, ale čím dál tím víc slýcháme, že se blíží Svojsíkovy závody. Proto jsme oprášily buzoly, mapy, skautské značky, a začaly si procvičovat mozky a zjišťovat, kolik jsme toho

zapomněly. Taky ale nesmím zapomenout na druhou, pro holky příjemnější část schůzek – hry. A že jich v lednu bylo. Bohužel si je nemohly užít i ostatní nemocné holky. Na poslední lednové schůzce jsme to trochu holkám zkomplikovaly, když dostaly za úkol se ve dvojicích a se zavázanýma očima nakrmit jogurtem, který byl na stole mezi nimi. Představte si, jak se krmí 2 slepci... tak nějak podobně to vypadalo. Musím říct, že jsem se pobavila u toho, když jsem Čitě půjčila svůj šátek na zavázání očí a po minutě do něj plácla její sousedka celou lžící jogurtu. A za další – nesmím opo-

menout Tříkrálovou sbírku, které se, myslím, zúčastnilo poměrně hodně skautů.

V příštím měsíci nás čeká další z vícedenních výprav a také „náš“ Den sesterství.

Týna

ODDÍL MOHYKÁNŮ

Jelikož 2. ledna 2009 byly ještě pořád vánoční prázdniny, první schůzka Mohykánů v novém roce se konala až o týden později. A protože v sobotu 10. ledna probíhala v Dobrušce a přilehlých obcích charitativní akce Tříkrálová sbírka 2009, program schůzky byl jasný. Co nejvíce zrenovovat vybavení Tří králů. Na náš oddíl připadl úkol vytvořit nové komety a nabarvit je. Naštěstí komety byly už nastříhané od úterý, takže na kluky zbylo „jen“ natírání a přidráťování na tyčky. Schůzka celkem rychle ubíhala, protože komet bylo 25, takže nebylo času nazbyt. V 18:00 bylo vše uklizeno, a následující den si nové komety mohli Tři králové vyzkoušet.

Abychom se taky trochu provětrali a užili si sněhové nadílky, další schůzku jsme strávili v přírodě, konkrétněji pod Novohradem. Nejdříve jsme se během do

kopce a zpět rozdělili na dva týmy přibližně stejné výkonnosti. Pak následovala hra, při níž se jeden tým snažil dotknout mohyly ze sněhu, patřící druhému týmu. Ze začátku vedl tým pod vedením Honzy, ale po pár nepovedených akcích se skóre obrátilo a nakonec vyhrál tým Lubošův. Pomalu se začínalo stmívat, a protože jsme měli naplánovaný velký úklid, odebrali jsme se zpátky do klubovny. Tam jsme vytřeli podlahu, vynesli odpadák a vyrazili domů.

Následující schůzku jsme se sešli v krásně uklizené klubovně, kde nás čekal na první pohled lehký úkol. Od 18:00 byl totiž vyhlášen Výroční sněm dobrošského Junáka a někdo musel postavit tee-pee, které mělo vydržet před klubovnou až do jara. A kdo jiný by ho měl postavit než Mohykáni! A tak jsme vytáhli plachtu a po pár neúspěšných a marných

pokusech i tyče. Práci nám celou dobu drobet stěžoval silný vítr, ale přece nejsme z cukru. Vztyčili jsme trojnožku s ostatními tyčemi a natáhli na ní plachtu. Bohužel, jedna tyč, kterou jsme vybrali, tak nějak nepasovala výškou k ostatním osmi a při špendlení vypadla. Vytáhli jsme ji, dali na druhou stranu a pokračovali ve špendlení. Zbytek Mohykánů mezitím rozdělal v tee-pee oheň, a nám ostatním zbývalo pouze zatlouci kolíky. Ale vítr nám nepřál, znenadání foukl trochu víc a naše hodinové snažení leželo během vteřiny na zemi. Ale všichni jsme si naštěstí spravili náladu na sněmu a někteří i na plesu průmyslovky.

KMĚN ROVERŮ A RANGERS - R&R

Roverská hokejmánie - 17.1. 2009

Loni nám to nevyšlo, letos to stálo za to...

První letošní roverskou akcí byl hokej na opočenském zimním stadionu. Část sobotního odpoledne patřila dobrušským roverům. Báľ jsem se, že se nás sejde málo, ale nakonec to bylo tak akorát dost pro skvělou zábavu. Konečný počet zúčastněných se

vyhoupl na krásných 16 hráčů. Jmenovitě: Doktor, LG, Mógic, Tínek, Ufo, George, Vlasta, Seyk, Koule, Cvrček, Béna, Pešek + 4 z neskautských řad pro doplnění počtu. Hra byla velmi dlouhá, vyčerpávající a přesto nezapomenutelná. Konečné skóre se vyhoupl na neuvěřitelných 15:15 (kam se na nás hrabe NHL ☺). Z výsledku je patrné, že jsme si to všichni náramně užili, pěkně si zastříleli a nikdo neprohrál. Pro kladný

ohlas letošních hráčů doufám, že se akce za rok zopakuje a že se nás sejde mnohem více než letos.

Všem zúčastněným velké díky!!!

Jokler

TIP NA VÝLET

KRKONOŠE

Zahájili jsme pouť po našich národních parcích a již jsme procestovali českosaské Švýcarsko, náš nejmladší park. Dnes nás čeká naopak stařec mezi našimi parky – Krkonoše – vyhlášen byl již roku 1963.

Krkonoše jsou pojmem trochu obsáhlým, pojďme se podívat spíš po zajímavostech, které běžný turista třeba ani nevnímá. Tím hlavním pojmem je krkonošská tundra – to slovo nám asi připomene daleké ledové pláne severu. A skutečně – když se kdysi dávno zastavil severský ledovec o Krkonoše a po pár tisících letech se opět vytratil, zanechala tato doba ledová něco ze své přírody i u nás. Říkáme tomu glaciální relikty – pozůstatek doby ledové – a na ty jsou Krkonoše poměrně pestré. Třeba vzácná ostružina zvaná moruška – vzácná je jen v Krkonoších, protože ve Skandinávii, na Sibiři a v podobných krajích z ní dělají marmeládu. Krkonošských morušek je tak málo, že by to nedalo ani na jednu skleničku. A i další rostliny by se daly jmenovat – třeba jen několik centimetrů vysoká vrba laponská,

všivec sudetský, jeřáb krkonošský, apod. Tím, že se tu několik tisíc let tyto druhy samostatně vyvíjejí, jsou už některé dost odlišné od svých bývalých příbuzných.

Fauna nezaostává za flórou. I tady bychom našli glaciální relikty – třeba pavouky, kteří mají nejblíže příbuzné až někde na asijském severu. Ale i další druhy, které u nás jinde nepotkáme. Na léto do Krkonoš třeba přilétá slávik modráček tundrový, pěvuška podhorní a další.

covstvím. Poválečné odsuny německého obyvatelstva znamenaly pro většinu těchto osad definitivní konec. Tam, kde dřív museli žít lidé ve vzájemné pospolitosti, se dnes chalupáři třeba ani neznají.

Krkonoše dostávají každý rok v obou sezónách pořádně zabrat. V pěkném letním dni můžete na Sněžce nebo u pramene Labe potkat stovky lidí, podobné to bude v zimě. Pryč je doba Zapadlých vlastenců nebo Krakonoše a lyžníků – dob, kdy na hřebeny vyjížděli jen blázni a pašeráci. Příroda Krkonoš dnes dost trpí pod náparem turistů. A proto: Když už musím kráčet v turistickém davu, koukám aspoň kolem sebe jinak než ostatní, a třeba zahlídnu nějaký ten pozůstatek doby ledové...

V ZIMĚ JE NA PLÁNÍCH
HODNĚ SNĚHU

POŠTOVNA NA SNĚŽCE

Zajímavá je i historie osídlení Krkonoš – od dob hledačů vzácných rud až po dnešní chalupáře. Středověcí horníci provrtali Sněžku velice důkladně – dnes se dá do těchto štol domluvit exkurze. Lidé pak osidlovali krkonošské louky kvůli pastevectví, zakládali tam i školy, přivydělávali si tkal-

Ježour

SNĚŽKA

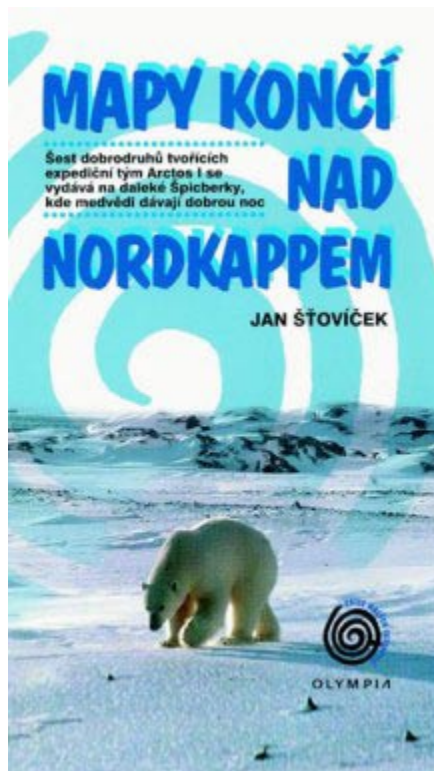
TIP NA KNIHU

EDICE MALÝCH CESTOPISŮ

Když jsem na podzim roku 2006 chodil po brněnských knihkupectvích a hledal vhodnou odměnu pro některého z účastníků akce Expedice Orel za nejlepší deník, ani zdaleka jsem tehdy netušil, že vlastně vybírám cenu sobě. Do oka mi tehdy padla kniha Kam Alláh nevidí od Jana Štovičky. Šlo o drobnou knížečku z Edice malých cestopisů, kterou vydává nakladatelství Olympia. Postupem času se mi do rukou dostaly ještě další tři svazky z této edice a protože na jejich četbu vzpomínám rád, dovolte mi se s vámi podělit o zážitky z ní.

Jan Štoviček: Kam Alláh nevidí

Jak už jsem naznačil, tuto knihu jsem četl jako první z celé edice. Od počátku měla ty nejlepší parametry, jakými mě kniha může zaujmout. Především nevypadala zbytečně obsáhle a byla pečlivě členěna do jednotlivých kapitol. A hlavně měla na pohled zajímavý obsah. Kniha pojednává o letní cestě osmi mladých lidí do Maroka, ne však o cestě ledajaké. Osmice nadšenců totiž nevyrážela s cestovní kanceláří, nýbrž tak říkajíc na vlastní pěst. A to včetně dopravy dvěma vlastními vozy značky Škoda, stravování a vůbec všeho, co takovou expedici provází. Čtenář se tak dozví nejen o výstupu na více než čtyřtisícový Džebel Tubkal nebo navštívení pověstmi opředeného trhu v Marrákeši, ale také o přípravách cesty, potřebném vybavení nebo náladě mezi členy expedičního týmu. Pokud k tomu připočteme, že autor vše popisuje velmi umě, v jeho vypravování nechybí humor, ale ani vážnost, je úspěch knihy zaručen. Alespoň u čtenářů s kladným vztahem k exotice vzdálených zemí a cestování vůbec.

Jan Štoviček: Líná banda kapitána Sorrela, Mapy končí nad Nordkappem

Popravdě nevím, do jaké míry jsou tyto knihy v knihkupectvích ještě k sehnání, já spolu s Ondrou Němečkem jsme je kupovali ve výprodeji doslova za pár korun. To však rozhodně neubírá nic na jejich kvalitě. V první zmíněné knize líčí autor cestu na Britské ostrovy, konkrétně do Skotska. Jak je autorovým dobrým zvykem i zde čtenáři nabízí jedinečnou možnost pohlédnout na všechno dobré i zlé, co cestu provázelo. Knížku jistě ocení nejen ten, kdo má rád husté mlhy, rozbořené zídky, tajemná jezera nebo by ho zajímalo, jak se dělá proslulá skotská whisky.

Nejobjemnější kniha Honzy Štovičky nese název Mapy končí nad Nordkappem. Jak napovídá název i lední medvědi na jejím

obalu, vypráví o cestě do polárních končin. Její četba je zážitek vskutku nevšední, vše totiž začíná pro mnohé možná všední návštěvou nejrozličnějších muzeí v Norsku a graduje potom cestou na Špicberky, během níž se šestice cestovatelů dostává až za polární kruh – do míst, kde medvědi dávají dobrou noc, jak píše sám autor.

Jan Jícha: Nejlepší stop je za svítání

Stopování samo o sobě je bezesporu jedním z cestovatelských fenoménů. Jan Jícha ve své knize popisuje všechny radosti a strasti, spojené s tímto druhem dopravy. Část textu je rovněž věnována alespoň stručnému popisu těch nejzajímavějších míst, která autor navštívil. Některá z nich jsou ztvárněna i na fotografiích uvnitř publikace. Knihu však doporučuji zejména těm, kdo se chtějí o stopování a jeho možnostech něco dozvědět, sám jsem už nějaké ty poznatky z knihy na cestách využil. Že jste zarytými odpůrci stopu? Zkuste si knihu přečíst, třeba změníte názor...

V Edici malých cestopisů vyšla celá řada dalších knízek, a to jak od Honzy Štovičky, který je jako autor velmi činný a o každou svou další expedici se neopomene se čtenáři podělit, tak od dalších autorů. Všimněte si, že jsem knihu nepopisoval nijak zevrubně, snažil jsem se vás pouze nalákat, abyste sáhli po některé z nich. Nezapere to mnoho času a stojí to, myslím, za to.

Béna

POZVÁNKY

NEJEN PRO SKAUTY

Milá sestro, milý bratře, příznivče dobrušského Junáka

Srdečně Tě zveme na

MALÝ VELKÝ PLES VE SPÁRECH MAFIE

letos již 21. února 2009 od 20 hodin v Kulturním domě v Dobrušce

Těšíme se na Tvoji účast!

JUNÁK SVAZ SKAUTŮ A SKAUTEK VÁZ ZVE NA:

MALÝ VELKÝ PLES VE SPÁRECH MAFIE

21.2.2009 VE 20HOD
V KULTURNÍM DOMĚ V DOBRUŠCE

K Tanci a poslechu hraje Pokrok
VSTUPENKY (80/100Kč) v předprodeji v Infocentru

Jménem organizátorů plesu bychom rádi připojili prosbu o obohacení plesové tomboly. Proto máte-li někdo ze čtenářů Totemu nebo Vašich blízkých možnost rozšířit množství cen v tombole Malého Velkého plesu, budeme jen a jen rádi. Ceny můžete přinést do skautské klubovny nebo kterémukoliv z organizátorů do neděle 15.2. 2009. Za Váš případný zájem děkujeme.

ROZHOVOR S ...

JOSEFEM ČÍŽKEM

JAK JSEM SE STAL SKAUTEM ANEB SILNÁ DVOJKA

V roce 1945, kdy mně bylo jedenáct let, bydlela u nás v domě rodina, která se v srpnu začala chystat na tábor. V té době jsem neměl ani tušení, co to skautský tábor je, i když jsem už několik nocí spal doma na zahradě, nejdříve s tatínkem nebo s bratrem, v nějakém provizorním stanu. Nyní jsem na vlastní oči viděl, co všechno je na takový tábor potřeba, když vynášeli z půdy a kůlny stany, hrnce, ešusy a lucerny. Nejvíce se mi líbily kroje, které si před odjezdem oblékli, neboť ten pán, co vše řídil, byl sám zpravodaj Jiráskovy župy, Alfons Neuman. To jsem se dověděl od jejich dětí, Zdenka a Evy, které i když byly starší, tak se mnou kamarádily. Největší radost jsem měl, když jsem dostal na památku skautský šátek. Byl modrošedý bíle lemovaný a nosil jsem ho později jako vlče. Měl jsem velikou radost, ale jet s nimi na tábor mě rodiče nepustili. Měl jsem ale dovoleno přihlásit se do Junáka, který po válce byl obnoven.

A tak jsem se stal členem 6.

oddílu homogenních (katolických) skautů v družině Jestřábů. Měli jsme svoji vlastní klubovnu na bývalém fotbalovém hřišti, na Vaňkově zahradě. Byla to dřevěná bouda natřená bílým vápnem, dříve sloužila jako šatna fotbalistům. Jeden hodný tatínek, pan Koch, nám klubovnu zateplil, abychom tam mohli přebývat i v zimě. Vnitřní vybavení, instalaci kamen a nějaké to posezení už nebyl problém, neb s námi v oddíle byli nejen junáci a vlčata, ale i roveři, kteří pěkný kus práce uměli udělat. Nejkrásnější na této klubovně bylo to, že klíč byl uschován na blízkém trámu, každý o něm věděl a mohl kdykoliv i mimo schůzky klubovnu navštívit a klíč opět ukrýt na své místo. Fungovalo to dokonale.

Vedoucím oddílu byl bratr Jenda Doležal, přezdívkou Galli. Tuto přezdívkou dostal pro svůj vřelý vztah k přírodě, hlavně k hvězdičkám. Sám si zhotovil hvězdářský dalekohled, který při večerních schůzkách nám umožnil dokonalé sledování noční oblohy. Galli měl vždy u sebe takový malý tužkový mikroskop, který jsme při výpravách plně využívali. Dnes je Galli jako čtyřiaosmdesátiletý kmet

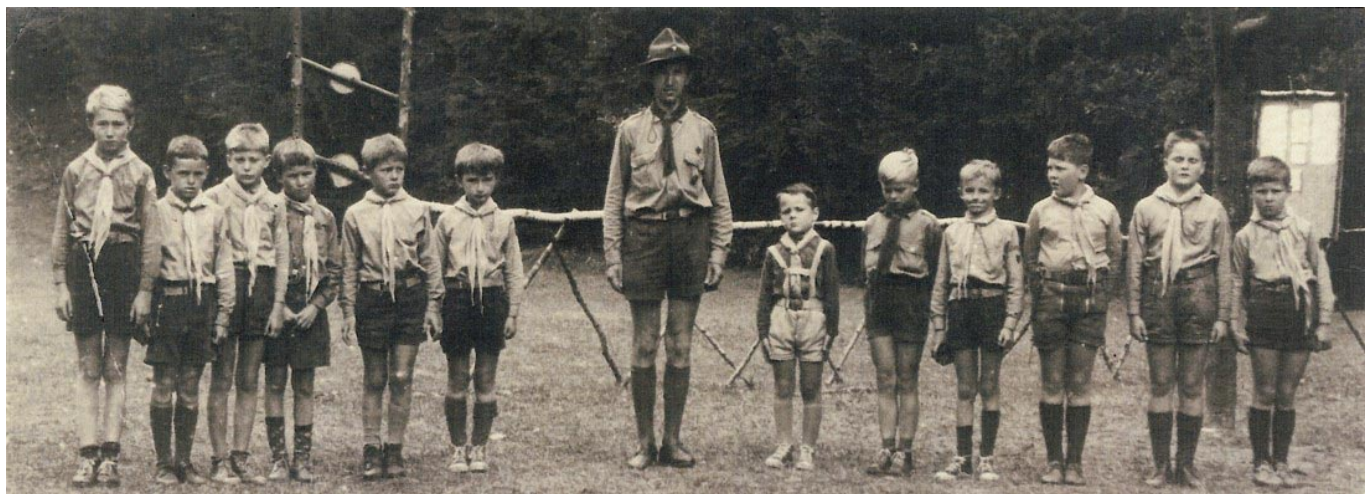
(nejstarší skaut střediska), aktivním oldskautem, členem kmene dospělých a nechybí na žádné akci.

Můj první tábor byl v roce 1946 v Orlických horách na Jedlové v chalupě zvané Pilcárna (původní majitel tam vyráběl pilníky), kterou měl ve správě skaut br. Klauzner. Měli jsme tam u řeky hřiště, kde při skoku do výšky si můj bratr zlomil ruku. Po ošetření s dlahou a skautským šátkem kolem krku šel v doprovodu rovera br. Kotly na sádku do Rychnova nad Kněžnou.

Krásnou vzpomínku mám na stráň nad chalupou, kde na skále v lese jsme měli táborový kruh, a tam jsem skládal skautský slib. Sjedením mládeže a násilným sloučením Junáka se Svazem české mládeže, náš homogenní šestý oddíl skončil.

V roce 1968 byla obnovena činnost Junáka. I Střediska. Jako dřívější skauti jsme se sešli v sokolovně a já se stal, ani nevím jak, pokladníkem, neb účastníci dávali drobný peníz na obnovení činnosti a bylo dobré to evidovat.

Dřívější klubovna byla zbourá-

„TAKTO JSEM VYFOTIL BR. GALLIHO S NAŠÍ SMEČKOU VLČAT NA TÁBOŘE V LUKAVICI 1969“

na, a tak jsme se dohodli se Svazarmem, že společně postavíme patro nad autoškolu. Svazarm zajistí a zaplatí materiál a Junák zajistí práci. Smlouva o využívání bude na 20 let. Patro jsme postavili a začali užívat do roku 1972, kdy Junák byl opět zrušen. Po roce 1989 jsme měli od Svazarmu slíbeno odškodnění ve výši 15 000 Kč. Tuto částku měl Svazarm získat prodejem motorky. Motor-ku však někdo ukradl a tak vše skončilo.

V roce 1969 jsme měli střediskový tábor v Lukavici, kde jsem jako zástupce vedoucího vlčat, společně s bratrem Gallim a Smolou vedli tábor vlčat.

V roce 1989 jsme znovu obnovili činnost Junáka. Protože dosavadní dlouholetý vůdce střediska br. Světlík nemohl ze zdravotních důvodů již tuto práci vykonávat, muselo být zvoleno nové vedení střediska. Při volbě jsem byl navržen já, za to jsem poděkoval, ale nepřijal. Navrhl jsem na vůdce střediska br. Vavrušku Meddyho. Meddy přijal s podmínkou, že mu budu všestranně pomáhat. Přislíbil jsem a tak se zrodila SILNÁ DVOJKA. Pracovala necelých PATNÁCT let a středisko Dobruška se stalo největším a nejlépe hodnoceným střediskem v celém Rychnovském okrese.

V roce 1992 mě hospodářská komise střediska pověřila přestavbou zemědělského stavení na SKAUTSKÝ DOMOV. Nebyla to lehká práce, muselo se sehnat mnoho peněz a levný stavitel. Díky Silné dvojce vždy došlo k dohodě, protože já byl „pruďas“ a Meddy „klidáš“.

Museli jsme: podříznout obvodové i vnitřní zdi, z 50% nové podlahy a stropy, nové schodiště, nová střešní okna, nová voda i odpad a nová střecha i nový elektrorozvod. Rád bych doporučil takovéto dvojky mít v každém středisku, protože dvě hlavy přece i jenom více ví, a pak stále je někdo na blízku.

V prosinci 2003 po těžké ne-

SILNÁ DVOJKA V POHODĚ (KOLEM ROKU 1996)

moci Meddy zemřel a tak zanikla Silná dvojka. Novým vedoucím střediska byl zvolen Miky Surma. Já jsem se stal okresním zpravodajem kmene dospělých a věnoval se oldskautům. Bylo potřeba, abych si doplnil skautské vzdělání, a tak ve svých téměř pětasedmdesáti letech jsem se v minulém roce přihlásil na lesní školu do Miletiny. Po třítydenním přijímání vědomostí od těch nejlepších instruktorů a obhajobě písemné práce, všech tříadvacet absolventů školy při krásném a obřadném nočním táborovém ohni složilo slib: „SLIBUJI, ŽE VĚDOMOSTI A DOVEDNOSTI ZÍSKANÉ NA LESNÍ ŠKOLE, BUDU PŘEDÁVAT VE SKAUTSKÉM HNUTÍ K JEHO POTŘEBĚ A PROSPĚCHU“. Pak každý absolvent měl na březové kůře napsáno své osobní předsevzetí, které vhodil do táborového ohně. Celý obřad probíhal v noci za naprostého ticha, jen za svitu ohně a hvězdíček. Rád bych takovouto lesní školu doporučil všem, co mají

vůdcovskou zkoušku, aby našli chuť a čas a přihlásili se. Načerpají mnoho vědomostí, které uplatní v oddílech i v životě. (Rád poskytnu bližší informace.)

V době, kdy jsem pracoval s vlčaty mně říkali BALÚŮŮ, později

mi oldskauti začali říkat PTÁČKU. Tuto přezdívku rád používám. Zatím končím a TOTEMU přeji, aby i nadále se na něj všichni odběratelé stále těšili a pokud bude zájem, tak Vám PTÁČEK = ČÍŽEK zase něco zobáčkem do Totemu nařuká.

Protože PTÁČEK jsem a píši v chvatu, dávám Totemu kus svého šatu!

UZÁVĚRKA ČÍSLA ...

NEDĚLE 22.2. 2009

V PŘÍŠTÍM ČÍSLE ...

ZAČÁTKEM BŘEZNA

- shrnutí mafiánského Malého Velkého plesu
- články z únorové činnosti jednotlivých oddílů
- další tradiční rubriky
- a mnoho dalšího ...

TIRÁŽ

REDAKČNÍ RADA:

Ondřej Němeček - ondra.nem@seznam.cz

Petr Beneš - bena.kamzik@seznam.cz

Pavčina Čiháčková - pavlina.cihackova@seznam.cz

Veronika Štaffová - cga@seznam.cz

PŘISPĚLI:

Petr Beneš, Jan Friede, Ondřej Koláčný, Petr Lukášek, Ondřej Němeček, Kristýna Poláčková, Roman Školník, Veronika Štaffová, Simona Zetková

FOTOGRAFIE:

Josef Čížek, Ondřej Němeček, Jana Poláčková, Kristýna Poláčková, Petr Poláček, Markéta Vymazalová, Jiří Štaffa

JAZYKOVÁ KOREKTURA:

Petr Beneš

OBÁLKA (FOTOGRAFIE):

Krkonoše - Ondřej Němeček

Život měříme činy, ne časem.

Seneca